

Eindeloos Verhaal

WOLF WOLF / HETPALEIS

De inspecteur en de Leegte

Emilie Pariel
Gezien op 13 november 2026
hetpaleis, Antwerpen

In fantasiewereld Pandora gaan bonte bedenksels op de vlucht voor een dreigende Leegte die de Verbeelding opslokt. In deze nieuwe productie van WOLF WOLF en hetpaleis wagen de acteurs zich aan een Eindeloos Verhaal. De strijd om de Verbeelding wordt niet alleen op het podium gevoerd, maar ook in de zaal.

16 NOVEMBER 2026

Zes acteurs wandelen het podium op en spreken het publiek aan. Dat podium is nu nog leeg, maar zo meteen zal er een hele wereld ontstaan, zo kondigen ze aan. Met een amfitheater. Met wezens als het Orakel Obstakel. Met een reusachtige spin die uit een donkere hoek kruipt. De spelers vertellen honderduit over wat ons te wachten staat, verklappen zelfs al enkele plotwendingen en kunnen amper wachten om eraan te beginnen. Met hun enthousiasme winnen ze het publiek meteen voor zich.

Inspectie

Nog voor het echte verhaal van start gaat, klinkt een luide stem uit het publiek. Ene Frank, van de onderwijsinspectie, heeft zo zijn bedenkingen bij dat eindeloze gedoe. Hij wijst naar een jongen op de rij achter hem: ‘Dit exemplaar is tien!’ Ongehoord, vindt hij, dat er geen duur wordt meegedeeld. Wanneer is het weer tijd voor serieuzere zaken? De beste man heeft namelijk nog werk te verzetten. Doordat Frank (Lucas van der Vegt) zo vrijpostig is dicht hij de ruimte tussen podium en zaal. Een aanstekelijke energie reikt tot aan de achterste rij. Er wordt hard gelachen en kinderen voelen zich vrij om de spelers van repliek te dienen.

De taal in deze voorstelling is een spel. Ze barst van de alliteraties, woordgrappen en vermakelijke eindrijmen.

Een trappenconstructie rolt nu het podium op. Uit de treden verschijnen, ledemaat voor ledemaat, personages in kleurrijk glinsterende kostuums. Kostuumontwerper Nushi Lambreva's creaties komen recht uit een bodemloze, magische verkleedkist. Met wilde groene haren en gouden laarzen komt daar de boodschapper (Naomi Van der Horst) bovenaan de tribune staan. Ze heeft een enorme rol papier in haar handen: drager van haar boodschap, later ook het fictieve script van de hele voorstelling.

'Pandorie verdorie,' zegt ze. 'De geruchten die u hoorde, zijn waar. Er zijn plekken verschenen.' Haar entourage reageert verbaasd. Dat is toch niet erg? Maar de boodschapper heeft zich vergist. Er zijn geen plekken verschenen, maar verdwénen. Opgeslokt door… door… ze durft het bijna niet uit te spreken… een Leegte.

'Mijn muisvleervacht kan dus ook verdwijnen…'

'Mijn hondje, uitgegomdje?'

De taal in deze voorstelling is een spel. Ze barst van de alliteraties, woordgrappen en vermakelijke eindrijmen. Het collectief speelt met een van de mooiste eigenschappen van de Nederlandse taal: de mogelijkheid om woorden aan elkaar te plakken en zo tot in het oneindige nieuwe dingen te verzinnen die het voorstellingsvermogen net te boven gaan.

Verschijnen en verdwijnen
Ook visueel is het hier feest. Het podium verandert in de handen van lichtontwerper en scenograaf Gilles Polak voortdurend van sfeer en gedaante. Een grote troef is de vanzelfsprekendheid waarmee kostuums en attributen verschijnen en verdwijnen. Neem de witte rups die na de openingsscène over het podium kruipt en die doorheen het verhaal enkele keren terugkeert. Ze draagt bij aan de verzonnen wereld, zonder dat haar aanwezigheid een verklaring vereist of beladen wordt met symboliek. Of de kartonnen doos waarop Frank halverwege de voorstelling gaat zitten om beter te kunnen zien – een knipoog naar de doos van Pandora.

Om Pandora van de Leegte te redden, volgt natuurlijk een queeste. Patreu (Patricia Kargbo), van het Luistervlinkenvolk, heeft de Leegte al eerder zien toeslaan. Toen ze op een ochtend smeer wilde halen uit het oorsmeermeer, bleek de plek opgeslokt. Sp-oor-loos. "Als je ernaar kijkt, is het alsof je blind bent. Als je eraan ruikt, is het alsof er nooit geur is geweest.".

'Ja, Herman!' buldert Frank. Hij belt met zijn collega-inspecteur en maant de spelers tot stilte. Frank laat zich niet zomaar naar Pandora lokken. Zijn tussenkomsten maken de strijd tussen de verbeelding en de onttovering expliciet. Zijn onderbrekingen vallen vaak op schakelmomenten, precies wanneer een scène spanning begint op te bouwen.

De acteurs maken er geen geheim van dat ze personages opvoeren, terwijl Frank zijn rol als inspecteur bloedserieus neemt.

Patreu wordt uitverkoren tot held en trekt eropuit, vergezeld door geluksvogel Gougou (Gilles Vandecaveye-Pinoy), die met zijn *keytar* voor muzikale begeleiding zorgt. Terwijl de andere acteurs - WOLF WOLF leden Imke Mol, Mitch Van

Landeghem en Flor van Severen en van der Horst - zich met overdaad en aanstekelijke naïviteit in hun rollen storten, probeert Frank de boel binnen de perken te houden.

De acteurs maken er geen geheim van dat ze personages opvoeren, terwijl Frank zijn rol als inspecteur bloedserieus neemt. Dat is een consequent onderdeel van de opzet, maar het heeft ook een keerzijde: het haalt de toeschouwer uit de fantasiewereld, nog voor die zich er goed en wel aan heeft kunnen overgeven. De queeste lijkt zich soms eerder naar Franks tussenkomsten te schikken dan andersom. Zo houdt een voorstelling met de kracht van verbeelding als onderwerp, diezelfde verbeelding tegelijk op armlengte.

Verbeelding kwijt

Onder het spelplezier zit een doordachte filosofische laag. Wanneer Patreu zegt Pandora te moeten redden van het kwade, corrigeert het Orakel haar: het gaat niet om het kwade, maar om de Leegte. Die is niet goed of kwaad, maar vormt een ander soort dreiging. En de spin stelt Patreu voor een dilemma: wie zich door haar laat bijten, krijgt wijsheid, maar verliest alle hoop. De voorstelling neemt haar ideeën ernstig, zonder haar lichtheid te verliezen.

Wat aanvankelijk een reeks komische onderbrekingen lijkt, blijkt deel uit te maken van een verborgen verhaallijn. De Leegte is niet zomaar een dreiging die Pandora van buitenaf belaagt, maar vindt haar oorsprong in Franks eigen onttoverde geest. Zijn praktische, strenge houding laat geen ruimte voor verzinsels. Terwijl de fantasiewereld steeds verder afbrokkelt, wordt duidelijk dat Frank zelf iets is kwijtgeraakt.

De voorstelling laat de verbeelding niet alleen op het podium, maar ook in de zaal aan het werk.

De ommekeer van Frank, die uiteindelijk de Verbeelding weer omarmt, komt plots. Het wordt niet duidelijk wat hem precies tot inkeer brengt. De ontknoping is een nogal rommelig samenspel van de fantasiewereld en Franks context als inspecteur. De ambitieuze opzet die WOLF WOLF en hetpaleis met ‘Eindeloos Verhaal’ willen waarmaken, brengt onvermijdelijk enkele uitdagingen met zich mee, maar levert ook een bont, plezierig en bij momenten verrassend gelaagd geheel op. De voorstelling neemt haar ideeën ernstig en laat de verbeelding niet alleen op het podium, maar ook in de zaal aan het werk.

Wanneer Frank naar het onttoverde podium staart en de stilte doorbreekt door te benoemen hoe stil het is, merkt een kind vooraan op: “Als je praat, is het niet meer stil.”